

Padrins lectors i Contes per Sant Jordi ~2020~

*Els alumnes de 6è hem
inventat uns contes relacionats
amb Sant Jordi pels nostres
fillols i esperem que us
agradin!!!*

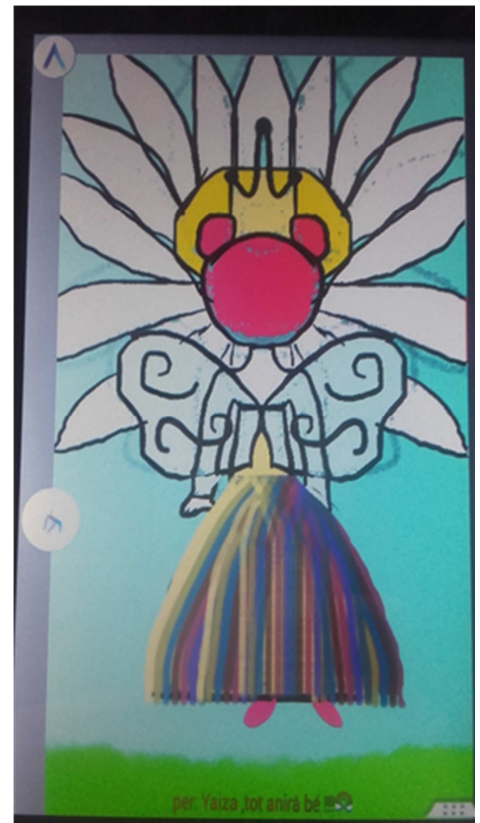

Conte escrit per Elvira per a la seva fillola Yaiza

LA FADA MÉS LLESTA

Hi havia una vegada, en el regne de les fades, una princesa fada molt amable i llesta però també bastant lletja. Per molt que s'esforcés en caure bé als altres, semblava que tots pensaven que lo important de una fada princesa havia de ser la bellesa. Encara que era petita, la seva màgia era molt poderosa, i mes d'una vegada havia pensat fer un encanteri per tornar-se guapa, però sempre se'n recordava que la seva mare li deia que si era així seria per alguna raó especial.

Un dia, unes bruixes muntades en dracs, van envair el regne, i van trobar a totes les fades i mags. La petita fada ràpidament es va disfressar de bruixa i ningú la va descobrir. Se'n va anar a buscar la casa de les bruixes i els hi va preparar una festa per despistar-les. Mentre ella, alliberava a tots els mags i fades. Llavors tots van comprendre que tenien la millor princesa que podrien tindre, la més llesta i valenta; i poc a poc quan es va fer gran, es va convertir en una de les fades més guapes de tot el regne.

FI

Poema escrit per Fiona per al seu fillol Adrian

LA HISTÒRIA AL REVÉS

Hi havia una vegada un poble

Amb una reina molt noble

Va aparèixer un drac verd

Que tenia molt fred

I per escalfar les seves tripes

Menjava moltes xocolatines

Fins que un dia es van acabar

I a la gent es va haver de menjar

A sant Jordi es volia cruspir

Però la princesa ho va detenir

Amb una pistola el va ferir

I de la sang una rosa va sortir

Ella se la va quedar

I a la reina el seu amor va declararà

Elles dos juntes se'n van anar

I el príncep sobtat al castell es va quedar

Una Família Extravagant

Hi havia una vegada en un petit poblet aïllat a la muntanya una família de tres membres.

Hola jo soc l'Arnau, fill únic, la meva mare treballa a IKEA i **el meu pare està sonat**. Bé, us explicaré el meu dia a dia: la meva mare em desperta a les **5:00** del matí per anar a treballar, em rondina perquè soc una miqueta desordenat i em fica **10 alarmes seguides** perquè em desperti. Em porta a una escola de Barcelona ja que ella treballa allà. Em ve a buscar i rere **3:30h de camí** arribem a casa, i em rondina una vegada rere l'altra: ordena't l'habitació!

Va arribar un dia que ja n'estava farta i em va comprar un armari verd fet amb fusta de pi. El meu pare em deia: "si entres a l'armari et traslladaràs a altres dimensions cada una amb una lliçó o moralitat". La meva mare no se'l creia però jo sí, el vaig fer aixecar de la butaca i vam entrar a l'armari...

El meu pare tenia raó! Ja érem a una altra dimensió, i el millor de tot era que el meu **pare ja no estava boig**, i em va poder explicar què havia passat perquè no estés boig i estiguéssim en una altra dimensió. Em va sorprendre amb el que em va explicar, la teoria era aquesta: que ja que a mi m'educaven en què havia de ser perfecte tal com es demanava, en aquelles dimensions aprendria les coses més importants per a la vida.

En la dimensió ens vam trobar una família d'alienígenes molt simpàtics i honestos, ens van explicar que una altre família els volia **esclavitzar**, no volien ajuda així que van marxar. El meu pare em va dir que li expliqués què havia après o què havia deduït: **jo li vaig explicar que el que havia entès era: que ningú és millor ni pitjor que ningú**. Vam tornar a entrar a l'armari.

En sortir-ne vam al·lucinar, **hi havien 5 estils de vida i de personalitat**, cosa que a mi i al meu pare no ens va agradar i vam decidir anar a parlar amb els governadors. **Els vam explicar que no tothom havia de seguir uns estereotips**, cosa que els va sorprendre molt. Després d'un llarg debat van acabar fent-nos cas i vam tornar a entrar a l'armari.

Vam veure unes personetes microscòpiques que ens van donar un antídoto per ser igual de petites que elles, però que fossin petites no volia dir que no tinguessin caràcter. Si s'enfadaven, ves amb compte, cridaven tant que podien deixar-te sord i com ens vam sorprendre quan va

venir un dels petits éssers i ens va dir: **“que les aparences enganyen”** i se’n va anar. A continuació nosaltres vam entrar a l’armari.

Aquella dimensió no tenia absolutament res a veure amb les altres era una dimensió del temps. Quan estaves al nord eres vell, quan estaves al sud un nadó, a l’est un adolescent i a l'oest un adult. Ens ho vam passar genial veient les nostres etapes de la vida, però no vaig entendre

quina lliçó em va donar aquella dimensió, així que li vaig preguntar al meu pare i em va explicar que si m’hi fixava **només canviava el físic, apart del fet de madurar i aprendre, així que em va dir que no era tan important lo de fora com lo de dins, que és el que et fa únic!**

El meu pare es va donar compte que ja era molt tard i que havíem de tornar, jo li vaig dir: “però no vull que tornis a estar boig” a la qual cosa em va contestar que ja no hi tornaria a estar i que la mare no s’extranyaria, però no em va voler dir el perquè.

Ja som una família no tant extravagant!

Ara el meu pare treballa a 20 minuts de casa, aleshores m’he canviat d’escola, ja no em llevo a les 5:00 i només tinc una alarma, els caps de setmana entrem a jugar a l’armari. Vaig a bàsquet, dansa i aprenc a cantar amb els esquelets de la dimensió. Amb ells també faig repàs d’anglès ja que no se’m dona molt bé .

Conte escrit per Foix M. per al seu fillol Adrian.

Lluita espontània

Hi havia una vegada un grup d'amics que van quedar per jugar en una casa que havien fet amb les seves pròpies mans uns mesos enrere. Després d'una estona jugant a jocs de taula, van decidir sortir a jugar al jardí, però de cop es va fer de nit i van aparèixer cinc transformers gegants que els van començar a atacar. Els nens de cop i volta van tenir poders i van començar a lluitar contra els transformers. Un dels amics tenia súper-força, un altre súper-velocitat, un tele-transportació, un podia volar i l'últim el poder de moure les coses a distància. La lluita va ser difícil però per fi van poder derrotar als transformers. Quan els van derrotar de cop i volta es va tornar a fer de dia i tot va tornar a la normalitat. Encara que en el moment estaven espantats, al final s'ho van passar molt bé, es van divertir molt i serà una cosa que mai oblidaran.

FI

Conte escrit per Ilyas per al seu fillol Arnau

La princesa i la fantasma

Hi havia una vegada una princesa que es vestia molt bé, vestits molt bonics i lluents. Però a ella no li agradaven les coses boniques, li agradava viatjar i experimentar.

Però, el rei, el seu pare no la deixava sortir al carrer.

La princesa li preguntà al seu pare - per què no em deixes sortir al carrer com tothom?

El rei li va dir - t'ho volia dir quan siguis mes gran, però t'ho diré ara. La teva mare tenia la mateixa curiositat que tu per experimentar. Un dia va anar a un ball real, era la més bonica de tota la sala. De cop i volta una malvada fantasma va entrar en el cos de la teva mare i va desaparèixer sense deixar cap rastre.

La princesa va dir - però per què?- El rei li va contestar - diu la història que la fantasma s'anava a comprometre amb un príncep, però aquell príncep es va escapar amb el seu autèntic amor. La fantasma es va enfadar tant, que es volia venjar de la família del príncep i per desgràcia la teva mare era d'aquella família-.

Dos mesos després la princesa va pensar -jo també em venjaré com ella va fer amb la meva mare.

La princesa s'havia escapat del castell amb una capa negra per poder-se camuflar. La fantasma va aparèixer en forma de la mare de la princesa. La princesa portava una lampareta per fer por a la fantasma. Aquesta tenia molta por però ho dissimulava perquè sinó hauria de sortir del cos de la reina. La princesa va dir -mare, m'escoltes?- La fantasma amb la veu de la reina - si, clar. Però no soc la teva mare. La princesa va aixecar la mà esquerra on hi tenia la lampareta i la fantasma va tenir molta por. Per això la princesa es va apropar cada vegada més, més i més fins que la fantasma se'n va anar i la reina va tornar a la normalitat.

La fantasma no va tenir ganes de tornar i la família real va viure feliç i van menjar pedrissos.

La Sorpresa

Hi havia una vegada una noieteta que es deia Olga, i vivia amb el seu gos Moy. El dia del seu aniversari es va aixecar i va anar a donar-li menjar al Moy, però es va adonar que no hi era. En canvi hi havia una carta amb instruccions, deia que tenien el Moy i si el volia recuperar hauria d'anar a la perruqueria. Quan va arribar a la perruqueria, l'Olga va preguntar si tenien el Moy, però li van fer un pentinat de festa i li van donar una altra carta amb unes altres instruccions. L'Olga no entenia res, només volia recuperar el seu gos. A la carta li explicaven que havia d'anar a la botiga de roba del poble. En arribar l'Olga va preguntar a la dependenta si sabia on estava el Moy, en comptes d'això li van donar un vestit preciós i una altra carta. L'Olga estava desesperada per trobar d'una vegada el seu gos. En aquella tercera carta

posava que havia d'anar al teatre a les 9 de la nit. Arribant al teatre es va adonar que no hi havia ningú pel carrer i tot era fosc. Tenia una mica de por però necessitava trobar el Moy. Quan va arribar al teatre es van encendre totes les llums amb una música animada i va resultar ser una festa sorpresa pel seu aniversari amb els seus amics i el seu estimat Moy. Va ser la festa més divertida de tota la seva vida.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat,

aquest conte s'ha acabat

Conte escrit per Izan G.. per al seu fillol Hamza

El osito Hamza

Había una vez un osito de color marrón que vivía en una cueva gigante en el bosque junto a su familia. Siempre iban al río a bañarse.

Un día la madre le dijo:

-Nunca salgas de la cueva sin que yo te lo diga.

Un día, cuando el oso era más grande, salió de la cueva sin que la madre se lo dijera. Al salir de la cueva chocó con un zorro blanquito que se había perdido por el bosque. Cuando ya se conocieron mejor, el oso le dijo al zorro:

-Quédate en mi casa a dormir y si quieres mañana te llevo a tu madriguera.

Al día siguiente el oso ayudó a encontrar la madriguera al zorro, entonces el zorro le dijo al oso:

-Cómo te puedo recompensar?

El oso le dijo:

-Ayudándome a ir hacia mi cueva por favor, que tú ya te sabes el camino.

Entonces el zorro le dijo:

-Con una condición, que cada día nos veamos, que vayamos al río cada dos días, comamos carne con nuestros padres y que siempre seamos amigos; nunca nos enfadaremos.

Un día el oso estaba bañándose en el río con el zorro y se hincharon de peces.

Siempre serán amigos.

Fin

Conte escrit per Jan per al seu fillol Derek

ELS SUPERHEROIS

Hi havia una vegada una superheroïna que es deia Matilda. Un dia estava a la seva casa i li va sonar l'alarma d'emergència, va baixar corrents cap a la seva base, que estava sota la seva casa, amb un súper-ascensor, que anava molt ràpid. La trucava l'alcalde que es deia Joan, perquè havia vist un malvat passar per davant de la seva casa. Anava vestit de color negre amb una màscara blanca, va passar volant i anava cridant: soc en Spidermal i vinc a robar i destruir tota la ciutat amb els meus companys Batmal i Supermal. I la Matilda va pensar: hauré de reunir els meus companys i companyes, El Foc, El SuperForçut i La SuperElàstica. El meu poder és la invisibilitat i la teletransportació. Vaig prémer l'alarma de reunió a la meua base i van venir tots. Els ho vaig explicar tot i em van dir que els anéssim a combatre, però jo vaig dir: no podem anar a combatre'ls així com així, hem d'espia-los, i saber on està la seva guarida i em van dir: tens raó. Així que ens vam repartir pel poble amb uns auriculars cadascú i anàvem parlant fins que La SuperElàstica va dir: ja els veig ja els veig !

La SuperElàstica els va seguir fins la seva guarida secreta, un cop ens va dir on era, tots vam anar cap allà. Era impressionant, era una guarida gegant! Llavors ens van veure i van dir: qui sou vosaltres? i nosaltres vam dir: som La SuperMatilda, El Foc, La SuperElàstica i El SuperForçut.

I ens van contestar: no teniu res a fer contra nosaltres, som els éssers més forts de la terra, no tenim rival. Nosaltres vam dir: a veure si això és veritat. I ens van dir : doncs que comenci la batalla!

Vam començar a lluitar però en un tres i no res ja els havíem vençut. Llavors vam trucar a la policia, i mentre venien els vam treure les màscares i no ens ho podíem creure! eren uns amics nostres de l'institut. Després ja va arribar la policia i se'ls van endur, i un altre cop La SuperMatilda, El Foc, La SuperElàstica i El SuperForçut van derrotar el mal.

AUTOR: JAN ANDREU AMELA

DATA: 15/4/2020

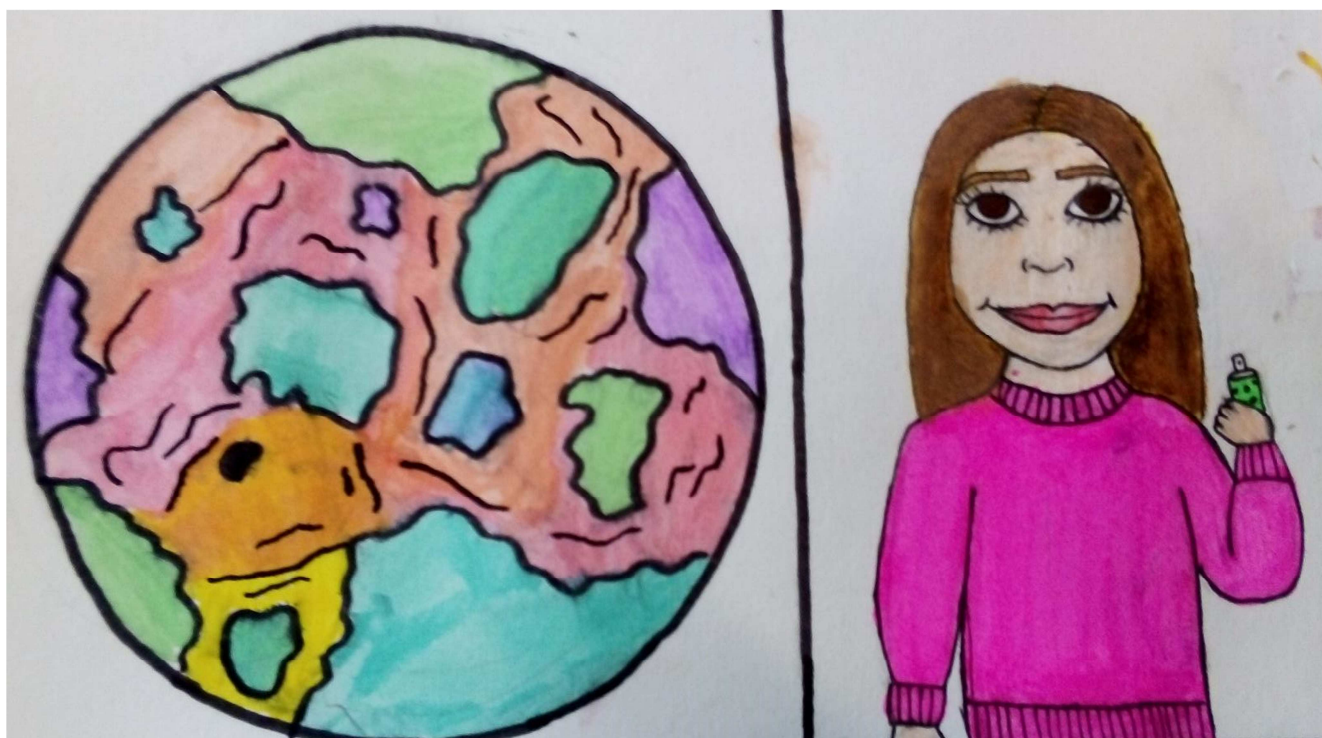
Conte escrit per Jana per a la seva fillola Yadira

LA CLARA I EL PLANETA DESCONEGUT

Hi havia una vegada un planeta molt llunyà de la Terra on vivien tota mena d'éssers que els humans no sabien de la seva existència, menys la Clara, una nena que un dia per casualitat va aparèixer de cop i volta en aquell planeta.

Quan la Clara va arribar a aquell planeta va veure que no estava a la Terra perquè era molt diferent al seu i es va desmaiàr al veure tots aquells animals que ella no havia vist mai. Quan es va despertar va veure que a un d'aquells éssers estranys li sortia una mena de pols màgica de les seves mans, això va fer que ells poguessin parlar amb la Clara. Ella els hi va explicar que venia de la Terra i com va ser que va arribar a aquell planeta: la Clara estava al lavabo pentinant-se per anar a l'escola i va veure un pot que li va semblar de colònia i va decidir posar-se aquell líquid desconegut. Com que no li va agradar l'olor es va posar la seva colònia de sempre perquè no olorés a la d'abans i en aquell moment es va transportar a aquell planeta.

Els éssers d'aquell planeta van estar una estona pensant sobre el que els hi havia dit la Clara i li van preguntar si aquell pot de colònia era de colònia o no. La Clara va estar pensant i se'n va recordar de que el seu pare li havia dit que no es posés aquell esprai, però no se'n havia recordat. Ella els va explicar als éssers d'aquell planeta que el seu pare era inventor i que aquell líquid podria ser algun invent que encara no hagués provat abans. A un d'aquells éssers se li va ocórrer que podria haver sigut perquè el pare estigués intentant anar al seu planeta i a tots els hi va semblar que tenia

raó. Ells li van preguntar a la Clara, que perquè els humans volien anar al seu planeta i la Clara els hi va dir que era perquè a la Terra hi

havia molta contaminació i si no ho aturaven la Terra explotaria. Ells no es van creure el que els hi va dir la noia i van voler fer-la tornar cap a la Terra el més ràpid possible perquè ara es pensaven que els humans volien vindre al seu planeta i en comptes de viure-hi ells, hi viurien els humans.

Ara la Clara estava de camí cap a la Terra. Ella per una banda es volia quedar en aquell planeta perquè aquells éssers li queien molt bé i el planeta era molt bonic (estava tot ple de colors i natura i era el que li agradava), però per l'altra volia tornar a la Terra amb la seva família, però la Terra estava tant contaminada que no es podia fer res: no podies anar a passejar, gairebé no hi quedava res creat per la natura.

Quan van arribar els éssers que l'acompanyaven van veure que la Clara tenia raó, la Terra estava molt contaminada i si no feien res el planeta explotaria d'aquí més o menys un any. Els éssers van decidir dir a tots els humans que anessin al seu planeta, que era molt gran i no hi havia gaires habitants, allà hi cabrien tots perfectament, i així ho van fer. Els humans van conèixer amb els habitants i la natura d'aquell planeta sense contaminar-lo mai més.

Conte escrit per Mar per a la seva fillola Yaiza

Les fades màgiques

Hi havia una vegada una fada blava que podia controlar l'aigua.

Ella tenia una amiga que també era una fada, però la seva amiga no era una fada blava sinó que era una fada lila. I què podria controlar una fada lila? Doncs, ella podia controlar les flors i fer-les créixer.

En el món que viuen les fades hi ha 8 tipus de fades.

H ha les fades vermelles que poden controlar el foc,

les fades verdes que poden controlar l'herba i fer-la créixer,

les fades grogues que poden controlar el sol i la llum,

les fades taronges que només surten a la tardor per donar color els arbres,

les fades roses que pinten les papallones i

les fades blanques que poden controlar el vent.

Un dia la fada blava va perdre els seus poders i va anar corrents cap a la seva amiga.

Li va explicar que els seus poders no funcionaven, que ja no podia controlar l'aigua. Ella va dir que coneixia una noia que la podia ajudar, però havia d'anar amb compte.

Li va donar unes instruccions:

Primer, has de demanar-li ajuda a qualsevol fada blanca.

Després, hauràs de travessar un bosc d'arbres immensos i per això, necessitaràs una fada blanca, perquè en un buf de vent et travessi sense cap perill.

I l'última, és buscar una cabana dalt d'un arbre.

Ah, però hauràs d'entrar sola.

- I tu no em pots acompanyar?- li va preguntar

Ella li va dir que no i que a la fada blanca no podia dir-li res del que anava a fer.

Va afirmar amb el cap.

- Ah! et dic com és la noia, sempre vesteix taronja amb guants i cabells llargs de color blanc.

Que tinguis sort – això va ser l'últim que va dir la fada lila.

La fada blava va anar a demanar ajuda a una fada blanca.

Va travessar el bosc i per fi, va trobar la cabanya.

Va entrar sola i va trobar aquella noia:

- Ui! Què fas tu aquí?? Qui ets?- va dir la noia .

- Jo em dic Nita i una amiga meva m'ha dit que vingui a aquí, perquè tu em podries ajudar a tornar-me els meus poders de fada blava- li va contestar.

- Ah, ja sé qui ets! La teva amiga m'ha parlat de tu...clar que et puc ajudar, però necessito que em portis una granota verda que esta en aquella estanteria- va assenyalar.

Li va portar i va començar a barrejar coses en un pot, que tenia al costat i li va donar a la fada per se'l begués.

- Et tornaran els poders d'aquí una estona- li va dir.

Va baixar de la cabana i va marxar cap a casa, una altre vegada, amb la seva amiga.

Ja tot va tornar a la normalitat.

FI